

Claes Hake
Örnsköldsviks Konsthall, Rådhuset (till 10 aug)

Knappast någon som passerat Bjästa vid E4 det senaste året har väl kunnat undgå Claes Hakes väldiga, liggande stenbågar, det senaste förvärvet i den Nätterlundska samlingen. Som en liten koncentrerad katalog av Hakes senare konst visas på Rådhuset i sommar ett antal skulpturer och teckningar, vilka på sitt sätt motsvarar de förväntningar på monumentalitet och rå direktitet som bågarna ger vink om.

Anslaget är tungt och omedelbart. Här behöver man inte leta efter några undangömda trådar, i varje fall inte vid första anblicken. En grupp av tre stora ringar i järn dominerar hallen, som det verkar provisoriskt avställda vid väggen. Men den visar sig snart handla om en noggrann installation om tyngdkraft, gravitation och balans (som i Bjästa). Den första ringen vilar i två tyngdpunkter mot vägg och golv, den andra ligger plant mot golvet, medan den tredje ringen delvis är lagd över den andra vid två mötespunkter och med sin tredje tyngdpunkt på golvet. Varje ring, med en diameter på runt 180 cm, har alltså individuella och särskiljande egenskaper i mötet med det fysiska rummet. Massiv avlagd materia, men ändå luft och inbördes spänningar.

Kanske är det de japanskt färgade skisstreckningarna som för tankarna till en slumpens arkitektur, till det råa, direkta uttryckets ändå medvetna form. Teckningarna handlar uttryckligen om förlagor till skulpturer. Men de vertikala och snabba penseldragen, målade med skenbart slafsig omedelbarhet, ser också ut som spår och rester från en större hantering, som bitar av skyddspapper från en grövre och våldsammare aktivitet. I teckningarna (eller målade skisserna) i de mindre rummen flyter formerna ut till mera sammanhållna kompositioner i olika brända färgskalor, där inslag av glitter försonar eller neutraliserar den spontana handlingen.

Hake bor delvis i New York, och det uppstår också en märklig blandning av västorienterad "hardware" och österländsk kalligrafi i hans arbeten. Han rör sig mot ytterligheterna, med den minimalistiska sammansattheten i skulpturerna och de impulsiva attackerna i bilderna på väggen. I utkanterna finns knappast något att tillägga, där språket gör halt och den direkta och emotionella upplevelsen är avgörande. Lagt kort ligger. Lagd järnring lutar mot väggen, och det breda penseldraget forslar nerför papperet. Ett tveklöst konstaterande av faktiskt uppstådd, och ständigt lika förvånande verklighet.

Jan K Persson